

[Smørum.]

mange inden for Retsforbundet — naar man ser bort fra det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen — i Virkeligheden har den samme Opfattelse? Det er vel nok saadan, at naar Partiet i Tide og Utide taler om Grundskyld og med kortere eller længere Mellemrum fremsætter sine mere eller mindre fantastiske Forslag, er det ment som en Demonstration over for Offentligheden, kun med det Formaal at skabe Diskussion om det eneste, Retsforbundet har paa Hjertet eller paa Hjernen, hvad man nu vil. Retsforbundet har den Retsopfattelse, som i Virkeligheden er en Vrangforestilling, at Gennemførelse af fuld Grundskyld er det eneste fornødne, og her er den afgørende Forskel paa vor og Retsforbundets Opfattelse af Problemet. Retsforbundet hævder den Anskuelse, at Jordmonopolet, den private Ejendomsret til Jorden, er den eneste Uret i det bestaaende Samfund, og føjer hertil den Tvangsforestilling, at Jordrenten ganske præcis kan strække til til Dækning af de offentlige Fornødenheder. Naar samtlige Skatter andrager ca. 800 Mill. Kr., og Jordrenten kun kan indbringe ca. 250 Mill. Kr., maa man heraf drage den Slutning, at nogle Skatter ved Siden af Grundskylden foreløbig er nødvendige, men denne Slutning vil Retspartiet ikke drage, og her har man Nøglen til Partiets forvirrede og samfundsfjendtlige Politik. Naturligvis er Jordmonopolet ikke det eneste Kapitalmonopol eller den eneste Form for Udbytning af det arbejdende Folk, ligesom Jordrenten ikke er tilstrækkelig til at dække Bekostningen ved et højt udviklet Samfunds naturlige Opgaver. Det har maaske været saaledes engang, at Jordmonopolet var det eneste, der skilte mellem de besiddende og besiddelsesløse og gjorde Uret. Nu er Kapital jo derimod mange andre Ting end Jord, og selve den tekniske Udvikling skaber i stadig stigende Grad andre Indtægtskilder end Jordindtægten, Indtægtskilder, der ligesom Jorden er blevet monopoliseret og tilfalder andre end dem, der ved deres Arbejde frembringer Værdierne.

Efter den Gennemgang af Forslaget, som den højtærede Finansminister har foretaget, er der ikke for mig Grund til at gaa ind paa mange af Lovforslagets Enkeltheder. Der er dog nogle enkelte Spørgsmaal, som det kunde interessere mig at faa lidt nærmere Redegørelse for. Der er det, som den højtærede Finansminister var noget inde paa, nemlig Bestemmelsen i Lovforslagets § 3, hvor man fastsætter, at Vurderingsmyndighederne hvert Aar skal ansætte

et aarligt Beløb, der skal betaales som Grundskyld i det følgende Finansaar. Det aarlige Grundskyldsbeløb skal formentlig svare til hele Grundrenten; det skal ansættes til den gennem Tilbud og Efterspørgsel fremkomne Pladsværdi for Jord i ubebygget Stand. Det vil jeg, som kender det praktiske Vurderingsarbejde, gerne havde den ærede Ordfører til at give os en nærmere Forklaring paa, Spørgsmaalet om Pladsværdien, og hvorledes man finder den Værdi. Den aarlige Vurdering, som skal finde Sted, er dog Grundlaget for hele Grundskylden, og at den Værdi bliver rigtigt ansat, saa at hver Grundbesidder kommer til at betale netop sin forholdsmæssige Part, hverken mere eller mindre, er meget vigtigt. Jeg forstaaer ikke, at Retsforbundet har kunnet stille Forslag om en saadan Bestemmelse. Jeg kunde bedre have forstaaet det, hvis det havde været det ærede Medlem Hr. Fibiger, der havde foreslaaet det, for hvis man ikke ønsker en Videreførelse af Grundskylden her i Danmark, tror jeg, man skal arbejde paa at faa en saadan Bestemmelse vedtaget som den, Retsforbundet har indført i § 3, og man kan foreslaa det uden Risiko, for det vil vise sig fuldkommen umuligt at faa det gennemført i Praksis, det vil medføre en fuldkommen Forvirring i Vurderingsarbejdet og vil afstedkomme saa megen Vilkaarlighed og saa mange Urimeligheder, at en meget stor Part af de Mennesker, som har den Opfattelse, at Grundskyld i Sammenligning med andre Skatter er en retfærdig og rimelig Afgift, meget snart vil blive kureret for denne Opfattelse. Naar Retsforbundet har stillet et saadant Forslag, tror jeg, at det er, fordi man fuldkommen savner saglig Indsigt i det vanskelige Vurderingsarbejde.

I § 7 forekommer Ordet „Gødtgørelse“, og det er mærkværdigvis sat i Gaaseøjne. Jeg vil gerne have en nærmere Forklaring paa, hvad Meningen er med denne Tegnsætning, som er noget paafaldende i et Lovforslag. Er Ordet Gødtgørelse ment ironisk? Hvis det er Tilfældet, synes jeg, at Retsforbundet skulde have sat hele Lovforslaget i Gaaseøjne.

Jeg skal ikke sige ret meget mere om dette Lovforslag. Jeg ser, at der i det er nogle Bestemmelser om Gældssanering. Hvis man havde Lyst til at medvirke til en Ordning af dette for Landbruget i Øjeblikket vigtige og centrale Spørgsmaal, skulde man hellere have medvirket, da vi for kort Tid siden her i Tinget havde et Forslag til Behandling, som netop tog Sigte paa at faa dette Spørgsmaal ordnet. Det skulde det